Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 43. Μαρτίου 16.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια	τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα. . . .		1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ.	αὐστρ..	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα	ἀγγλ.	1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἄδετον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ θέλει προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.—

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ,

ΥΠΟ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

(Συνέχεια. ἴδε ἀριθ. φυλ. 42).

πολὺ καλὰ τὸ ἠξεύρομεν, ὁ ἔρως τὴν καρδίαν μας μόνον ἐπιποθεῖ, διότι εἰς αὐτὴν εὑρίσκει τὴν φοβεράν του ἰσχύν. Οἴμοι· ἴσως εἶναι δυνατὸν καὶ πάλιν νὰ ἀναζήσωμεν, ἀλλὰ νὰ λάβωμεν καὶ δευτέραν καρδίαν εἶναι ἀδύνατον..... Ἀποφεύγει λοιπὸν τὰ ζοφερὰ κοιμητήρια, καὶ μόνος ὁ τάφος νὰ καυχηθῇ δύναται ὅτι τρέπει τὸν Ἔρωτα εἰς φυγήν. Ὦ, ναί· ὁ ἄσπλαγχνος οὗτος θεὸς τῆς καρδίας εὐλαβεῖται τὰ κοιμητήρια, ὁ ἔρως εἶναι σκληρὸς καὶ ἀνάλγητος εἰς τὰς θλίψεις, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ ἱερόσυλος, διότι ἱεροσυλία εἶναι νὰ ἐμφανίζηται εἰς τοὺς τάφους, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἤνοιξε! Μὴ λοιπὸν τὸν ἀποδίδωμεν καὶ ταύτην τὴν ἰδιότητα, ἐπειδὴ - ἂς εἴμεθα δίκαιοι,— εὑρίσκομεν εἰς αὐτὸν στιγμὰς εὐτυχίας, ὑπερβαινούσας τὰς τῶν βασάνων του.

Ὁποία εἶναι τῶν ἀνθρώπων ἡ ματαιότης! Καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς τάφους τοὺς ἀκολουθεῖ, καὶ ἐκεῖ θέλουν νὰ φανῶσι τῶν ἄλλων ἀνώτεροι, καὶ ἐκεῖ θέλουν νὰ προτιμῶνται, ὡς ἤθελον νὰ προτιμῶνται εἰς τὴν ζωήν. Ἔχουν τὴν πρόνοιαν, πρὶν ἀποθάνωσιν ἔτι, νὰ ἐγείρουν τοὺς τάφους των μαρμαρίνους καὶ μεγαλοπρεπεῖς, μ' ἐπιγραφὰς πομπώδεις καὶ πλήρεις ἐγωϊσμοῦ, σημειοῦντες μετὰ σχολαστικῆς ἀκριβείας καὶ τὸ τελευταῖον ἀξίωμα ὃ εἶχον ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τὸν ἄσημον καὶ ἐπαίτην, καὶ διὰ νὰ φέρουν ἀνισότητα εἰς τὴν ἰσότητα! Οἱ μάταιοι· δὲν ἠξεύρουν πόσον συγκινεῖ ἓν ἔρημον μνῆμα, ἄνευ κιόνων καὶ ἐπιγραφῶν, μὲ μελανόν τινα σταυρὸν ἐπὶ κεφαλῆς, ἔχον ὡς μόνην ἐπίδειξιν μίαν κυπάρισσον θλιβερὰν, ἣν ἴσως ἠγάπα ὁ κοιμώμενος ἐν αὐτῷ, καὶ ἤρχετο ν' ἀκούσῃ τὴν ὁλολύζουσαν ὑπὸ τοὺς κλῶνάς της ἀηδόνα. Δὲν ἠξεύρουν ὅτι εἰς τοῦ θα-

νάτου τὸ σιωπηλὸν κράτος ἐπίσημον καὶ μεγαλοπρεπὲς εἶναι πᾶν ὅ,τι ἄσημον καὶ πτωχόν, ὅτι οἱ ἄσημοι τάφοι ἀποσποῦν μαργαρίτας δακρύων, διότι — ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος — ἡ πενία καὶ ἡ ἐγκατάλειψις φέρουν τὴν θλῖψιν, ἡ δὲ ματαιότης τὴν περιφρόνησιν!

Τὸ μεσονύκτιον πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε σημάνει, τὰ πάντα πέριξ μου ἐκοιμῶντο, καὶ μόνος ἐγὼ ἠγρύπνουν βαδίζων ἀπὸ τάφου εἰς τάφον. Ὦ, ἴσως δὲν θέλετε τὸ πιστεύσει· στεναγμὸς ἀνέσεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους μου, ὅτε εἶδον ἐμαυτὸν ἐντὸς τοῦ κοιμητηρίου. Καὶ εἶχον δίκαιον, διότι εἰς τὸ πρῶτόν μου βῆμα μία κυπάρισσος μὲ ἠσπάσθη, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε, « καλῶς ἦλθες », ἐν ᾧ διερχόμενος τόσα ἔτη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἀπήντησα μίαν χεῖρα, ἥτις νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρά μου φιλικῶς! Ἠσθάνθην ἐκείνην τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ ἐπανερχόμενοι μετὰ μακρὰν περιήγησιν εἰς τὴν πατρίδα των· τὰ πάντα φαίνονται εἰς ἐκείνους ὅτι τοὺς μειδιῶσι. Στενάζοντες ἐνθυμοῦνται τὴν θλιβερὰν ἐξορίαν των, καὶ τείνουσι τὰς χεῖρας εἰς τοὺς προσερχομένους των φίλους. Τοιοῦτόν τι κ' ἐγὼ ἠσθανόμην κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην· ἐνόμιζον ὅτι οἱ τάφοι, ὅτι οἱ ἐπ' αὐτῶν σταυροί, αἱ ἰτέαι καὶ αἱ κυπάρισσοι, τέλος ἅπαν τὸ κοιμητήριον, προσεμειδία καὶ ὑποδέχετο ἕνα γνώριμον .... Ἠσθάνθην λεπτόν τινα ἄνεμον δειλῶς ἐκπνέοντα παρὰ τὴν φρίσσουσαν χλόην· ἐνόμισα ὅτι ἦσαν τῶν φίλων μου αἱ ψυχαὶ ἐρχόμεναι πρὸς ὑποδοχήν μου, καὶ ἔπειτα ῥιγῶν τὰς ἀγκάλας, ὡς διὰ νὰ ἐναγκαλισθῶ τὰς ψυχάς, ἀλλ' ὁ ἄνεμος διέφυγεν ὀλολύζων, καὶ ἀκατάληπτόν τι ἐβόμβησεν εἰς τὰ ὦτά μου.

Πέραν ἐκεῖ, ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ κοιμητηρίου, κεῖται ὁ ταπεινὸς τάφος τῆς ἀδελφῆς μου! Δὲν ἔχει οὗτος οὐδεμίαν μεγαλοπρέπειαν, οὐδὲ ματαίας ἐκ μαρμάρου στήλας, οὐδ' ἐπιγραφὰς ἐπιδείξεως· ὅλον του τὸν πλοῦτον τὸν ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ τὰς συγκινητικωτέρας ἐπιγραφὰς εἰς τὴν καρδίαν μου. Εἶναι ἁπλοῦς ὡς Ἐ κ ε ί ν η, καὶ ἀφελὴς ὡς ἡ ἀρετή, καὶ μόνος του κόσμος εἶναι ἡ τ ι μ ή, ὅ τ ι κ α λ ύ π τ ε ι τ ὴ ν Α ἰ μ ι λ ί α ν! Ἀλλοίμονον· δὲν ἐγνωρίσατε ὑμεῖς ταύτην, δὲν ἐγνωρίσατε τὴν μεγάλην ἐκείνην ψυχήν, τὴν ἰδανικὴν ἐκείνην ὡραιότητα, μειδιῶσαν τὸ μειδίαμα τῶν μαρτύρων καὶ τῆς ἀγάπης. Τὴν ἐνθυμοῦμαι, τῆς καρδίας τὸ μνημονικὸν δὲν ἐκλείπει· δὲν λησμονοῦνται ποτὲ οἱ παρήγοροι τοῦ οὐρανοῦ ἄγγελοι, οἱ ἀρνούμενοι χάριν ἡμῶν τὴν Ἐδὲμ καὶ καταβαίνοντες εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ κατασταθοῦν μητέρες ἢ ἀδελφαί μας ... Ζοῦν καὶ ἀποθαμμέναι εἰς τὴν καρδίαν μας! Ὁ θάνατος εἶναι ἀνίσχυρος δι' αὐτάς, διότι μόνον ἡ λήθη εἶναι ὁ ἀληθὴς θάνατος .... Ἀλλ' αἱ καρδίαι, αἱ ὁποῖαι θερμῶς μᾶς ἠγάπησαν, μᾶς λησμονοῦν ἀφοῦ ἀποθάνωσιν; Ὄχι, δὲν α ὐ τ ο χ ε ι ρ ι ά ζ ο ν τ α ι λ η σ μ ο ν ο ῦ σ α ι. Εἶναι αὐτοχειρία σκληρά, αὐτοχειρία τῆς προσφιλεστέρας ὑπάρξεώς μας, ἡ λήθη τοῦ παρελθόντος.

Περίλυπον μ' ἐπροσκάλει τὸ ἔρημον μνῆμά της· ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα τὴν γλυκεῖαν φωνήν της καλοῦσάν με « ἀδελφέ μου », διότι

ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο γλυκυτέρα μολπῆς στεναζούσης κιθάρας· « ἀδελφέ μου, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε, μὲ ἄφησες μόνην τοσοῦτον καιρόν. » Μόνην! ἄ, τεθλιμμένη μου ἀδελφή· ἐὰν ὁ θεὸς ἔχῃ καὶ ἕνα παρήγορον ἄγγελον, ἐκτὸς τῶν καταστροφῶν καὶ τοῦ θανάτου, ὁ ἄγγελος οὗτος θὰ ἐγκατέλειψε τὸν Θεὸν διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν Αἰμιλίαν! .... Καὶ ἔσπευσα, καταπατῶν ὅ,τι ἀπήντων, εἰς τὸ ἅγιον μνῆμά της, ἀφ' οὗ γονυπετὴς ἠσπαζόμην τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἀσπλάγχνως μὲ τὴν ἀπέκρυπτε. Στεναγμὸς βαθὺς μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου, τὰ ξύλινα διαφράγματά του ἀφῆκαν φωνὴν κλαυθμηρὰν, καὶ ἄνεμος θερμὸς ἐξερχόμενος ἐκ τῶν σπλάγχνων του, ἐθώπευσε τὴν κόμην μου ὡς νὰ μοῦ ἐψιθύριζε λόγους ἀγάπης. Ἀλλοίμονον· τίποτε πλέον δὲν ἤκουσα, καὶ ματαίως ἔπειτα τὸ οὖς εἰς τὸ μνῆμα, καὶ ματαίως ἐκάλουν τὸ γλυκὺ ὄνομά της μετ' ἀγωνίας.

Εἶναι σκληρὸν, εἶναι ἄδικον, καὶ ἐν τῶν ἀπαισιωτέρων τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ἡ θλιβερὰ, ἡ ἀπόλυτος ἐκείνη τῶν μνημάτων σιγή! Διατὶ, ὦ, διατὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ μίαν ἀποζημίωσιν θλιβερὰν εἰς τὸν ἄνθρωπον, συγχωρῶν εἰς τοὺς περιλυπημένους νεκρούς μας νὰ ὁμιλῶσιν ἐνίοτε πρὸς ἡμᾶς, ἀφοῦ τοσοῦτον ἀνηλεῶς μᾶς τοὺς ἀφαιρεῖ διὰ πάντα; Πόσον ὡραία καὶ ὑψηλὴ ἤθελεν εἶσθαι ἡ μελαγχολικὴ αὕτη συνδιάλεξις, ἡ γινομένη μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων, εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς! Γονυπετεῖς εἰς τὸν σταυρὸν ἑνὸς τύμβου, καὶ κλίνοντες τὸ μέτωπον σύννουν, ἠθέλομεν ἀνταλλάζει παρηγορίας καὶ δάκρυα, ἠθέλομεν διαμείβει λόγους πικρούς.

Ὡραῖον καὶ εὐγενὲς καὶ παρήγορον ἤθελεν εἶσθαι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτρεψεν ὁ Θεός. Τίς οἶδεν ὁποῖα ὀλέθρια μυστικὰ τῆς ἄλλης ζωῆς ἠθέλομεν μάθει; τίς οἶδεν ὁποίας φοβερὰς ἠθέλομεν λάβει εἰδήσεις, ὁποίας φρικώδεις περιγραφὰς ἐκείνου τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐπέστρεψεν ἕως τώρα .... Ἀλλοίμονον· ἐὰν ἐνίοτε στιγμῆς πλάνη, ἐὰν ἐνίοτε στιγμιαία χαρὰ μᾶς προμειδιᾷ εἰς τὸν βίον, διὰ τῶν ε ὐ α γ γ ε λ ί ω ν ἐκείνων τῆς ἄλλης ζωῆς, ἠθέλομεν στερηθῆ καὶ τῆς ἀπατηλῆς ταύτης ἀνακουφίσεως, χάνοντες συγχρόνως καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα τῆς μετὰ θάνατον ἀναπαύσεως. Διὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐπέτρεψεν ὁ Θεός· ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς, ὁ Θεὸς εἶναι πάνσοφος, καὶ ἴσως ἀπὸ φ ι λ α ν θ ρ ω π ί α ν τ ο υ πρὸς ἡμᾶς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ συγχωρήσῃ.

Ὦ, βέβαια· ἄλλως, πῶς ἤθελεν εἶσθαι ποτὲ δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς ἀνταποκρίνωνται οἱ ποθεινοί μας νεκροὶ μὲ μίαν λέξιν παρήγορον, ὁπόταν ῥιπτόμενοι ἐπὶ τῆς τελευταίας των κλίνης, ἔνδακρυς, συντετριμμένοι, πλήρεις ἀπελπισίας τοὺς κράζωμεν, καὶ πάλιν τοὺς κράζωμεν, καὶ τοὺς παρακαλῶμεν μὲ περιπαθῆ εὐγλωττίαν, μὲ τὴν φωνὴν τῆς ὀδύνης, μὲ ὅλην τὴν δ ύ ν α μ ι ν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμφορᾶς, νὰ μᾶς χαρίσωσι μίαν εἰσέτι λέξιν, ἓν βλέμμά των φιλικόν; Ὁ θάνατος μόνος δὲν θὰ εἶχε τὴν ἰσχὺν νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ,

καὶ ἴσως οὐδὲ τὴν θέλησιν, διότι ἡ ἀνάγκη ἣν ἔχομεν ν' ἀκούσωμεν μίαν λέξιν των, εἶναι τοσοῦτον ἁγία, ὥστε ἡ ἀνάγκη μας αὕτη; ὁ διακαὴς οὗτος πόθος ἤθελε τοῖς δώσει φωνὴν ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς φύσεως, ἐναντίον καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἐὰν ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ Θεοῦ δὲν ἤθελε τεθῇ εἰς τὰ χείλη των!.... Ὁ θάνατος ἐνέδιδεν ἴσως, διότι ὁ θάνατος καὶ συμπαθὴς εἶναι καὶ ἀτυχὴς ὡς ἡμεῖς.

Ἀκατανόητος ὁ Πλάστης, ἄβυσσος τοῦ ὁποίου τὸ σκότος δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ διακρίνωμεν τίποτε· τὸ μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν εἶναι, ὅτι καταστρέφεται ὁ εἰς ἄβυσσους ῥιπτόμενος. Ἀφαιρῶν μέρος τῆς ἰδίας ὑπάρξεώς του, πέμπει ψυχὰς εὐγενεῖς ὡς τῆς Αἰμιλίας, καὶ ἔπειτα τὰς τιμωρεῖ ἐν τῷ βίῳ, μόνον διότι τὰς ἔπλασεν εὐγενεστέρας, προσφέρων ὡς μόνην των ἀμοιβὴν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ καταπαύσουν αἱ δυστυχίαι των μὲ τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὰς ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ὕπαρξιν, διὰ νὰ ἴδῃ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του ταλαιπωρούμενον, ἢ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ διὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ πόσον ἰσχύει ἡ δυστυχία; Ὦ, ἐὰν, Θεὲ, ἀπεχώρισας τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ Σὲ διὰ τοῦτο, τόσων μακρῶν αἰώνων δοκιμασία δὲν ἤρκει; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὀλίγαι ἤρκουν ἡμέραι. Διατί λοιπὸν ἡ τοσαύτη παράτασις; καὶ διατὶ νὰ μένῃ αἰώνιος ἡ ἀτελεύτητος αὕτη δοκιμασία; Φεῦ· ἐὰν ὁ Πλάστης ἀληθῶς ἀγνοῇ τῆς δυστυχίας τὴν δύναμιν, καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἐκτείνῃ τὴν δοκιμὴν, θέλω τὸν εἴπει ἐγὼ, ὁποία εἶναι ἡ δυστυχία, θέλω τὸν εἴπει ἐγὼ τῆς δυστυχίας τὴν δύναμιν, ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσῃ ἓν βλέμμα μου! Ἀλλοίμονον, ἀπατῶμαι· ὁ Θεὸς γνωρίζει ὁποία εἶναι ἡ δυστυχία, ὁ Θεὸς ἐμέτρησε τὰς δυνάμεις της, ὁ Θεὸς ἐνσαρκωθεὶς, εἶδεν, ἔπαθεν, ἐσταυρώθη, τέλος καλῶς τὴν ἐγνώρισεν. Ἡ ἀπαίσιος αὕτη δοκιμασία (ἂς τῆς δίδωμεν ἔτι αὐτὸ τὸ ὄνομα), εἰς ἣν καὶ ἡ θεότης ὑποχωρεῖ, θέλει ὑπάρχει εἰς τοὺς αἰῶνας, μολονότι αἱ δοκιμασίαι πάντοτε ὑπῆρξαν ὀλέθριαι. Ἐὰν δὲν ἤθελε δοκιμασθῇ ὁ πρῶτος τῆς γῆς κάτοικος, ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ ἐστέναζε καθ' ἑκάστην, καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤθελε σταυρωθῇ!

Τοιαῦτα ἐν παραφορᾷ ἐσκεπτόμην, ὅτε ἤκουσα ὑπόκωφον θόρυβον, καὶ φωνὴν τραχεῖαν καὶ ἄχαριν, ψάλλουσαν μονοτόνως καὶ μετ' ἀπαισίας βραδύτητος καταχθόνια ἔπη. Τοιαύτην δὲ ἐντύπωσιν μοὶ ἔκαμε τὸ ἄγριον ἐκεῖνο ᾆσμα, ὥστε ἠδυνήθην νὰ κρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου τοὺς ἑφεξῆς στίχους τοῦ ᾄσματος, τοὺς ὁποίους ἐκπεπληγμένος καὶ μετὰ βαθείας προσοχῆς ἤκουσα.

..... Πολλάκις εἰς τὸν οὐρανὸν ἀντάρτου ῥίπτων βλέμμα,
Ὡς βέλος σχίζω πύρινον τ' ἀναίσθητά του ὕψη,
Καὶ τοῦ Θεοῦ μου ἤθελα τὸ ἐπῃρμένον στέμμα,
Ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀστέρας του ἡ χεὶρ μου νὰ συντρίψῃ.
Πολλάκις μ' ἕνα λάκτισμα ὡρμήθην τοῦ ποδός μου,
Εἰς χοῦν νὰ ῥίψω καὶ καπνὸν τὴν ἄβυσσον τοῦ κόσμου.

Πολλάκις, αἴτνα φλογερῶν, ἀγνώστων αἰσθημάτων,
Θεὸς τοῦ Πλάστου, ἤθελα νὰ πλάσω κόσμον νέον,
Ἢ ὡς αὐτὸς τὰ θέμεθλα τοῦ σύμπαντος ταράττων,
Νὰ τὰ κρημνίσω μετ' ἐμοῦ εἰς καγχασμοὺς ἐκπνέων.
Ναί· τὴν δημιουργίαν σου, καὶ σὲ, καὶ τὴν ἰσχύν σου,
Νὰ θραύσω ἤθελον, Θεὲ, οἰκτείρων τὴν ὀργήν σου!

Καγχασμὸς ἄγριος καὶ διαρκὴς διέκοψε τὸ βλάσφημον ᾆσμα· ἡ σιγὴ καὶ πάλιν ἐπήρχετο, καὶ ἐγὼ διευθυνόμην ἡσύχως πρὸς τὸ μέρος εἰς ὃ ἔψαλλε τοῦ κοιμητηρίου ὁ ψαλμῳδὸς τὰ καυστικὰ ἐκεῖνα ἔπη τῆς ἀθείας, τοῦ μίσους, καὶ τῶν ἀπεγνωσμένων ἀρῶν. Δέλετρον κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μοὶ ἔδειξε διὰ τῆς ὠχρᾶς λάμψεώς του ὑψηλὸν καὶ μελανείμονα ἄνθρωπον, ἱστάμενον εἰς τὸ χεῖλος τάφου ἠνεῳγμένου, ὡς ἵσταται τοῦ σκότους ὁ δαίμων ἐπὶ τῆς κλίνης ἁμαρτωλοῦ, καθ' ἣν ὥραν ἐκπνέει χωρὶς ἐλπίδα. Τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας, ἠτένιζε μὲ προσοχὴν ἀπαισίαν τὸ βάθος τοῦ τάφου, καὶ ἐμειδίᾳ μειδίαμα ἀποσπασθὲν ἐκ τοῦ Σατανᾶ, μειδίαμα φρικώδους χαιρεκακίας καὶ ἀπανθρώπου χαρᾶς. Ὁποία ἦτο ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου; ἦτο νεαρός; ἦτο γέρων; Τὸ ἀγνοῶ, ἂν καὶ τὸν εἶδον πολλάκις. Ἄνθρωποι ὡς αὐτὸς, εἶναι καὶ νέοι καὶ γέροντες· δὲν ἔχουσι γνωστὴν ἡλικίαν.

Εἷς λίσγος κείμενος παρὰ τοὺς πόδας του ἐμαρτύρει, ὅτι τὸ μνῆμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστατο ἀρτίως εἶχε σκαφῇ.

Ἐὰν τὸν ἔβλεπέ τις τὴν ὥραν ἐκείνην, ἐντὸς τοῦ κοιμητηρίου, καλυπτόμενον μὲ τὸν μακρὸν καὶ μαῦρον μανδύαν του, καὶ φωτιζόμενον παραδόξως ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ δελέτρου, ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι βλέπει τῆς καταστροφῆς τὸ δυσειδὲς φάσμα ἱστάμενον καὶ περιμετροῦν δι' ἐξυβριστικῆς εἰρωνείας τὸ βασίλειον ἐκεῖνο τῶν ἐρειπίων καὶ τῆς θλιβερᾶς ἐξοντώσεως! Ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ὑψηλότερος καθιστάμενος διὰ τὴν σκελετώδη τοῦ σώματός του λεπτότητα, εἶχεν ἐπιδερμίδα τοσοῦτον διαφανῆ, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς ἠδύνατο θαυμασίως νὰ εἰσχωρήσῃ ἔνδον αὐτοῦ. Ἐὰν ὑπῆρχον πολλοὶ τοιοῦτοι, ἡ ἀνατομία δὲν θὰ ἐσπουδάζετο πλέον ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Κόμη δασεῖα καὶ ὑπόλευκος, ἔπιπτεν ἀνωμάλως ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐνῷ ὁ ἀκανθώδης αὐτοῦ μύσταξ ἐπροτείνετο αὐθαδῶς ἐπὶ τῶν χειλέων του, σπασμωδικῶς μειδιώντων. Ὠχρὸς τὴν θέαν καὶ ἀπαίσιος, διέμενεν ἀπαθὴς παρατηρῶν πάντοτε τὸ βάθος τοῦ τάφου, ὡς παρατηρεῖ διάπυρος ἐραστὴς τὸ κάλλος τῆς ἐρωμένης του. Ἤθελα τὸν ὑποθέσει νεκρὸν, ἐὰν τὸ μαῦρον καὶ φωσφορίζον ὄμμα δὲν τὸν ἐπρόδιδε ὅτι ζῇ.

Τὸν ἀνεγνώρισα· ἦτον ὁ νεκροθάπτης Ἰσίδωρος, ὁ τοποτηρητὴς, ὡς ἔλεγε, τοῦ θανάτου καὶ τῶν τάφων ὁ ἐρημίτης.

Ὦ, ἐὰν ἄλλοι εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν μου, ἤθελον νομίσει ὅτι ἵστανται ἀπέναντι τοῦ θανάτου, φρουροῦντος τὸ κοιμητήριον, διότι συνήθως οἱ ἄνθρωποι εἰκονίζουν τὸν θάνατον μὲ χρώματα ζοφερά· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ὑπέθεσα τοῦτο καὶ ἀνεγνώρισα ἕνα δυστυχῆ.

Ἔχω διὰ τὸν θάνατον παραδόξους ἰδέας· κατ' ἐμὲ, εἶναι εὐγενὴς καὶ μελανείμων ἱππότης, ὠχρὸς καὶ ὡραῖος, ἔχων τὸ βλέμμα ἄδακρυ καὶ βαθὺ, καὶ μειδίαμα μελαγχολικὸν εἰς τὰ χείλη· κατ' ἐμὲ, εἶναι ἄγγελος διατελῶν εἰς δυσμένειαν, καὶ τιμωρούμενος ὑπὸ τοῦ Πλάστου! Τίς οἶδεν ἐὰν δὲν καταρᾶται τὴν ἀθανασίαν του, ἐὰν δὲν φθονῇ τοὺς παρ' αὐτοῦ θνήσκοντας, καὶ ἐὰν δὲν ἐπιποθῇ θάνατον διὰ τὸν θάνατον;... Οἱ ἄνθρωποι τὸν κατέστησαν δυστυχῆ, διότι χάριν αὐτῶν ἐξωρίσθη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅμως τοὺς ἐκδικεῖται δίδων εἰς αὐτοὺς εὐδαιμονίαν, ἣν στερεῖται ὁ ἴδιος — τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τάφου.— Μόνος, σκυθρωπὸς, περίλυπος, διέρχεται μεταξύ μας, ἀκούων τὰς ἀρὰς, ἃς τῷ πέμπουσιν οἱ οἰκεῖοι ὅσων δι' αὐτοῦ ἀνεπαύθησαν. Τίποτε δὲν εἶναι πικρότερον καὶ βαρύτερον τῆς ἀχαριστίας! Διὰ τοῦτο ὁ θάνατος, καμπτόμενος ἀπὸ τὸ βάρος της, καὶ λυπούμενος νὰ θεωρῇ πάντοτε θλίψεις καὶ δάκρυα, ἵσταται ἀπηυδημένος καὶ πάσχων, ὑψόνει τὸ μελαγχολικὸν βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ κλίνων τὸ γόνυ, ἱκετεύει τὸν Πλάστην νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ πλησίον του. « Ἀπηύδησα » λέγει, ἀλλὰ χεὶρ ἰσχυρὰ καὶ ἀόρατος τὸν ὠθεῖ, καὶ βαδίζει, βαδίζει ἀπηυδημένος καὶ πάσχων, καὶ πορεύεται πάλιν ν' ἀκούσῃ ἀρὰς καὶ ὕβρεις ἀπὸ τὴν ἀχάριστον ἀνθρωπότητα.

Οἱ ἀγνώμονες! ὅταν ἡμεῖς καταβεβλημένοι ὑπὸ τὰ πάθη, ταλαιπωρούμεθα εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀγωνίας, ὁ θάνατος λησμονῶν τὴν ἀγνωμοσύνην μας, προσέρχεται μειδιῶν, καὶ μ' ἓν γλυκὺ φίλημά του ἐξαλείφει τοὺς πόνους μας, καὶ ἀπέρχεται ἀφοῦ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν κόλασιν τῆς ζωῆς. Φέρει στολὴν μελανὴν, λέγουν μὲ εἰρωνείαν οἱ ἄνθρωποι· μήπως πενθηφορεῖ διὰ τὰς πράξεις του, καὶ κλαίει τὰ πικρὰ θύματά του;... Πλὴν ἐὰν φέρῃ μαύρην στολὴν, εἶναι πολεμιστὴς καθιερωμένος εἰς αἰώνιον πάλην, καὶ οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔχουν κρίνου λευκότητα!

Ἐγὼ, ἐγὼ τὸν εὐλογῶ, φίλη μου, μολονότι δὲν εἰσακούει τοὺς πόθους μου· ἴσως διεφθάρη συναντώμενος μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀγνωμόνως φεύγει τὴν μόνην χεῖρα ἥτις τὸν εὐλογεῖ.... Ἀλλὰ τίς οἶδεν, ἐὰν δὲν μ' ἐκλαμβάνῃ ἀποθαμμένον;

Ὁ νεκροθάπτης ἠτένιζε τὸν τάφον πάντοτε μετὰ βαθείας προσοχῆς· ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἠρέμα ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ μὲ φωνὴν βραδεῖαν·

— Ἔψαλλες, τὸν εἶπα, Ἰσίδωρε;

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἀταράχως, καὶ ἀναγνωρίζων με,

— Ὁ Βρυκόλακας! εἶπεν ἡσύχως, (διότι βρυκόλακα συνειθίζει νὰ μὲ ἀποκαλῇ) ἔπειτα ἐγερθεὶς, μοὶ ἔτεινε τὴν ψυχρὰν καὶ σκελετώδη του δεξιὰν καὶ μετὰ φωνῆς προδιδούσης συγκίνησιν·

— Καλῶς ἦλθατε, αὐθέντα μου, εἶπεν.

Καὶ ῥίψας ἐπ' ἐμοῦ τὸ φωσφορίζον του βλέμμα, μὲ ἠτένισε μετὰ τοσαύτης ἀγάπης, ὥστε ἀκουσίως ἠσθάνθην συμπάθειαν πρὸς αὐτόν.

— Ὦ, πόσον εἶσθε ὡραῖος! ἀνεφώνησεν ἔνθους· διόλου δὲν ἀσχημίσατε εἰς τὸν κόσμον. Εἶσθε πάντοτε ὁ αὐτός.... Βεβαίως ἡ ἰδική μας ὡραιότης δὲν διαφθείρεται ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ βλάξ· ἐφοβούμην μὴ ἐπιστρέψητε μὲ παρειὰς ἐρυθρὰς ὡς τὸ ῥόδον, μὲ χείλη κοράλλενα καὶ μὲ ὄμμα σπινθηροβολοῦν καὶ ἀστράπτον.... Ἀλλ' ὄχι· ἐπιστρέφετε ὁ ἴδιος πάλιν. Ἰδοὺ, σᾶς κοσμεῖ πάντοτε ἡ εὐγενὴς καὶ βαθεῖα ἐκείνη ὠχρότης, ἡ βασιλὶς τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὡραιότητος· τὰ χείλη σας λευκὰ διαμένουσι πάντοτε, καὶ πάντοτε μειδιῶντα τὸ παράδοξον ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ προξενοῦν τρόμον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ἐνθυμίζον τοὺς τάφους μας, καὶ τὸν ᾅδην μας!

Οἱ ὀφθαλμοί σας δὲν ἔχουσι δάκρυα, δὲν καταδέχονται πλέον νὰ χύσουν δάκρυα ἀνανδρίας καὶ ταπεινώσεως, διότι·

Τὸ δάκρυον μόνον κοινοὺς ἀνθρώπους ἑρμηνεύει,
Τὸν ἑαυτόν του, ἂν θρηνῇ, ὁ πάσχων εἰρωνεύει!

Ὁποίας ἐντυπώσεις θ' ἀφήσατε εἰς τὸν κόσμον, ἔλεγεν ἐξακολουθῶν καὶ ὑπερηφανευόμενος δι' ἐμέ. Αἱ γυναῖκες θὰ ἐγοητεύθησαν δι' ὑμᾶς, φοβούμεναι καὶ συγχρόνως λατρεύουσαι τὸ ζοφερὸν κάλλος σας· πλὴν σεῖς, συντρίψας τὴν καρδίαν των, τὰς ἀφήσατε νὰ σᾶς ἀναμένουν, τιμωρῶν αὐτὰς, διότι ἐτόλμησαν νὰ σᾶς ἀγαπήσωσιν!

Ὁ δαίμων! ἐὰν ἤθελε νὰ μὲ εἰρωνεύσῃ, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπετύγχανεν ἐντελέστερα. Ἔρριψα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὀργίλον, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸ παρετήρησε, διότι ἐξηκολούθει νὰ θαυμάζῃ τὸ κάλλος μου, ἐνῷ μὲ ἠρώτα συγχρόνως ἀπὸ ποῖον τοῦ κόσμου ἔρχομαι μέρος.

— Ἀπὸ τὴν Ἐδὲμ, ἐψιθύρισα, ὅπου...

— Σιωπὴ, σιωπὴ, εἶπε διακόψας με ἀποτόμως· δὲν μοὶ ἀρέσκει ἡ λέξις αὕτη, δὲν ὑπάρχει παράδεισος, καὶ μάλιστα εἰς τὴν γῆν. Ἐὰν δὲ δὲν εἶναι μῦθος ἡ ὕπαρξις τούτου, ἐὰν καὶ ὑπάρχῃ εἰς κανὲν μέρος, ἡ θύρα του εἶναι κλειστὴ διὰ σέ!.... Ὁμίλει περὶ καταστροφῶν, περὶ τάφων, περὶ θανάτου, ἀλλὰ ποτὲ περὶ παραδείσου.

Οἴμοι· δὲν μὲ εἶναι συγχωρημένον οὐδὲ νὰ προφέρω τὴν λέξιν « παράδεισος.» Μὲ ἀφίνουν νὰ ὁμιλῶ περὶ καταστροφῶν καὶ θανάτου, καὶ μοὶ ἐπιβάλλουν σιγὴν, ἐὰν δι' ἄλλο τι ὁμιλήσω. « Ἡ θύρα τοῦ παραδείσου εἶναι κλειστὴ διὰ σέ,» μὲ εἶπεν ὁ ἄσπλαγχνος. Τοῦτο πρὸ πολλοῦ τὸ ἐγνώριζον, καὶ ὅμως μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν νέαν....

— Ἄκουσον, τὸν εἶπα μετὰ ψυχρότητος· ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι δὲν δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ παραδείσου, δὲν δυνάμεθα καὶ συμβουλὰς νὰ ἀκούωμεν! Ἔσο εἰς τὸ ἑξῆς μετριώτερος καὶ εἰπέ μοι, διατί ἡ-

γέρθης τὴν νύκτα ταύτην, καὶ διατί ταράττεις τὴν ἡσυχίαν τῶν τάφων;

— Διατί ἠγέρθην; ἀνέκραξε παραφόρως, καὶ προσελθὼν ἓν βῆμα πλησίον μου· διότι εἶμαι μισάνθρωπος, κύριε, διότι μισῶ ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μοὶ ἀρέσκει νὰ βλέπω τὴν δόξαν, τὸ κάλλος, τὴν νεότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον μεταβεβλημένα εἰς κόνιν ἐντὸς τῶν μνημάτων· διότι κολακεύεται καὶ ἐκδικεῖται ὁ περιφρονούμενος νεκροθάπτης, ὅταν βλέπῃ τοὺς τάφους καὶ λέγῃ, « ἐγὼ τοὺς ἤνοιξα, ἐγὼ ἔθαψα πᾶν ὅ,τι λέγεται ὡραῖον καὶ μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους! » Νομίζετε ὅτι ὀλίγην ἡδονὴν εὑρίσκω, ὅτε τὸ πᾶν σιωπᾷ καὶ περιφέρομαι μόνος, καταπατῶν τόσα μεγαλεῖα καὶ ἀκούων τὸν ἦχον τῶν βημάτων μου ἀντηχοῦντα ἀπὸ τάφου εἰς τάφον; Ἀγνοεῖτε σεῖς ὁποίαν ἀνεκλάλητον αἰσθάνομαι εὐτυχίαν, ὁπόταν ἡ πτέρνα μου συντρίβῃ τυχαίως κἀνὲν κρανίον ἀνθρώπινον, καὶ ἀκούω τὸν ἀγενῆ ἐκεῖνον ἦχον, τὸν εὐτελῆ ἐκεῖνον τριγμὸν, τὸν ὁποῖον ἀνάνδρως ἐκπέμπει συντριβόμενος ὑπὸ τὸν πόδα μου. Καὶ λοιπὸν δὲν ἠξεύρετε ὅτι μὲ θέλγει νὰ βλέπω παντοῦ μνημεῖα, ὅτι μὲ φαιδρύνει ἡ ὄψις των, ὅτι πλήττω μακρὰν αὐτῶν καὶ μόνον πλησίον των αἰσθάνομαι ὅτι ζῶ; Διατί ἠγέρθην, μὲ ἐρωτήσατε! ἐβαρυνόμην κοιμώμενος, καὶ ἠθέλησα νὰ διασκεδάσω σκάπτων ἓν μνῆμα, καὶ μετρῶν τὸ βάθος αὐτοῦ. Ὦ, πιστεύσατέ με, ἔλεγεν ἀτενίσας με κατὰ πρόσωπον, δὲν γίνεταί τις νεκροθάπτης, ἐὰν δὲν τὸν καταστήσῃ ἡ δυστυχία τοιοῦτον. Ὑπέστην ἐγὼ τρικυμίας, ὑπέστην τοσαῦτα ἐγὼ δυστυχήματα, καὶ ὑπέφερα ὅσον ἀγωνιῶντες ἐκπνέοντες, δὲν ὑπέφεραν οἱ κοιμώμενοι πέριξ ἐμοῦ. Τοὺς καταπατῶ λοιπὸν, καὶ ταράττω τὴν ἡσυχίαν των, ἐκδικούμενος αὐτούς, διότι ὑπῆρξαν εὐδαίμονες! . .

— Ταλαίπωρε, τὸν εἶπα ῥίψας εἰς αὐτὸν βλέμμα οἴκτου· ἡ ἀνήκουστος αὕτη μισανθρωπία σου δὲν δικαιολογεῖται οὐδὲ μὲ τὰς φρικώδεις σου ἀγωνίας, αἵτινες τιμωροῦσι τὸ μῖσος σου. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὑπῆρξαν εὐδαίμονες οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἱ ἤδη μεταβληθέντες εἰς ὀλίγην κόνιν; Τίς εἰς τοῦ βίου τὸ πολύμοχθον στάδιον δὲν ἔπεσεν ἐξηντλημένος ἐκ τοῦ ἀγῶνος; ὑπῆρξες σὺ εὐτυχὴς, Ἰσίδωρε; ἦσο εὐτυχὴς ὅτε συνέζης μετὰ τοῦ κόσμου; Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὑπέφεραν καθὼς σύ! Οἱ τάφοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους ἱεροσύλως καταπατεῖς, εἶναι τὸ θλιβερὸν καταφύγιόν των, ἡ μόνη εὐτυχία ἣν ἀπολαύουσι, καὶ διὰ τοῦτο, βλέπεις, τὴν ἀγνοοῦν. . . . ἀλλ' ἀγνοοῦν τοὐλάχιστον καὶ ὅσα ὑπέστησαν ἐν τῷ βίῳ! Οἴμοι· ἕκαστος ἡμῶν ἔχει νὰ καταθέσῃ πολλὰ παθήματα εἰς τὸν τάφον, νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ μὲ

πολλὰ δάκρυα. Ὁ τάφος δὲν προσφέρεται δωρεὰν οὐδ' εἰς ἀνθρώπους εὐδαίμονας. Σὺ, ὅστις εἶσαι λειτουργὸς τοῦ κοιμητηρίου, ἐὰν θέσῃς τὸ οὖς εἰς κανὲν μνῆμα, θέλεις ἀκούσει τριγμοὺς θλιβεροὺς, βαθύν τινα καὶ παράδοξον ἦχον ἀπὸ τὰ βάθη του ἐξερχόμενον . . . Δὲν εἶναι ἴσως ἡ τελευταία τῆς δυστυχίας των ἀγωνία, ἢ ἡ πνοὴ ἀνέσεως ἐπελθούσης; . . . Ὦ, ἂς ἀφήσωμεν τοὺς θανόντας εἰς τὴν θλιβερὰν ταύτην ἀνάπαυσιν, καὶ μὴ διαταράττωμεν τὸν εὔσπλαχνον ὕπνον, τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην ἀνάπαυσιν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ θεὸς σέβεται. Τίς οἶδεν ἐὰν δὲν μέλλουν καὶ πάλιν νὰ ἐγερθοῦν, διὰ νὰ ὑποστῶσι καὶ δεύτερον τὴν ζωήν! Ἔχουν ἀνάγκην μακρᾶς, πολυετοῦς ἀναπαύσεως, ἐὰν τοὺς περιμένῃ τοιαύτη ποινὴ, διὰ λάβωσιν ἰσχὺν νέαν καὶ ὑποστῶσι τὸν σταυρὸν τῆς ζωῆς. Σέβας λοιπὸν εἰς τὴν ὑπνώττουσαν δυστυχίαν. Ὅταν ἡ τρικυμία διέρχεται, γαληνιῶσα ἡ θάλασσα ὑποσκελεύει τοῦ πλοίου τὰ λείψανα καὶ πάσχει νὰ τὰ θάψῃ εἰς τὴν ἀκτήν.

Ὁ Νεκροθάπτης μὲ ἤκουεν πλήρης ὀργῆς, καὶ κρούων ἀνυπομόνως τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ὦ, εἶπεν μὲ βάρβαρον εἰρωνείαν· ποῖος Ἱεροκήρυξ σᾶς ἐδίδαξεν ὅλα ταῦτα! Εἶτα προσέθηκεν βίπτων μοι βλέμμα ἐσχάτης περιφρονήσεως. Ὁ κόσμος σᾶς διέφθειρεν βλέπω ταλαίπωρε· ἡ γλῶσσα ἣν μοὶ ὡμιλήσατε πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔδωσεν νὰ ἐννοήσω ὅτι καὶ Βρυκόλακες διαφθείρονται. Ὄχι, δὲν ἐπιστρέφετε ὁ αὐτὸς, δὲν σᾶς ἐπαναβλέπω ὁποῖον ἄλλοτε σᾶς ἐγνώρισα· ἐπιστρέφετε μεταβεβλημένος, ἐπιστρέφετε ἐλεεινὸς, ἐπιστρέφετε ἄνθρωπος . . . Ἀλλ' ἐὰν ὑμεῖς διεφθάρητε, δὲν θέλει διαφθαρεῖ καὶ ὁ νεκροθάπτης Ἰσίδωρος! Ὄχι, ποτὲ, ἀνεφώνησεν ἐξαπτόμενος· διότι ἐγὼ μισῶ τοὺς ἀνθρώπους διότι ἐγὼ μισῶ τὸν θεὸν, διότι ἐγὼ μισῶ καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου. Εἰς μῖσος καὶ εἰς ἐκδίκησιν μετεβλήθη ἡ φύσις μου, εἰς μῖσος βαθὺ, ἀνεξάλειπτον, αἰώνιον, ἄπειρον, καταφλέγον ὅ,τι ἐγγύζει, καὶ καταβιβρώσκον με βαθμηδόν. Μὲ ἀπέῤῥιψεν ἡ ζωὴ ἅπαξ ἀλλ' ἤδη τὴν ἐκδικοῦμαι θάπτων αὐτὴν καθ' ἑκάστην, εἰς ἕκαστον πρόσωπον· μὲ ἀπέῤῥιψεν, ἐφάνη ἄπιστος πρὸς ἐμὲ, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγάπησα ὅσον ἤδη μισῶ δι' ἄλλον τὸν ὁποῖον ἡ χεὶρ μου αὕτη ἐξεδικήθη. Ἀλλ' ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς θάψω ὁ ἴδιος, καὶ ἔγεινα ἀπὸ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἐραστὴς νεκροθάπτης! . . . .

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Λοιπὸν, μικρέ μου συνάδελφε, εἰς ἔργον!

— Τί, πηδήματα;

— Καὶ βέβαια· πηδήματα, καὶ πάλιν πηδήματα, καὶ αἰωνίως πηδήματα· ὅμως (καὶ τοῦτο μεταξύ μας) πολιτικὰ πηδήματα οὐδαμοῦ, μήτε γρύ. Διότι, ναί μὲν, πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν εἰς ἕνα κάποιον τρόπον πάντοτε, τοὺς καλούς μας συνδρομητὰς, οἵτινες ὁπωσδήποτε θέλουν, τοῖς ἀρέσουν τὰ πολιτικὰ πηδήματα, καθόσον εἶναι τῷ ὄντι περίεργον νὰ βλέπῃ τις ἓν μικρὸν προπετὲς δαιμόνιον νὰ πηδᾷ εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ μας — καὶ μάλιστα τὸ ἑλληνικὸν ἐκεῖνο πήδημα — εἰς τὰ ἕνα εἰς τὰ δύω, καὶ νὰ κράζῃ — ἀφίνω τὸ σκουφάκι μου, περνῶ καὶ δὲν ἀγγίζω.— Ἀλλ' εἰς τίνος κεφαλὴν, παρακαλῶ, θ' ἀφήσῃς τὸ σατανικὸν σκουφάκι σου καὶ δὲν θὰ σκανδαλισθῇ; ἢ τίς μ' ἐγγυᾶται, ὅτι ἐνῷ περνᾷς, μικρέ μου, δὲν θ' ἀγγίξῃς τὴν οὐρά σου ἢτ' ὀνυχάκι; τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγίξῃ κατάκαρδα καὶ τὸν ἀθῶον ὑπουργὸν ὅπως καὶ τὸν πλέον ἄκακον διπλωμάτην πολιτικόν μας;

— Λοιπόν;....

— Λοιπὸν ἄλλα πηδήματα, τοῦ κόσμου πηδήματα.

— Καὶ οἱ ὑπουργοὶ, οἱ διπλωμάται, οἱ πολιτικοὶ δὲν ἀποτελοῦν μέρος τοῦ κόσμου;

— Πρὶν γίνωσι πολιτικοὶ, ὑπουργοὶ, διπλωμάται, μάλιστα, κατόπιν ὅμως... Πλὴν τί χάνομεν τὴν ὥραν μας μὲ τοὺς διπλωμάτας καὶ τοὺς πολιτικούς· ἄφες τοὺς ὑπουργοὺς νὰ θάπτωσι τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ πήδα!

— Νάτον! αὐτὸς εἶναι, ἐτηλεγράφησε τὸ δαιμόνιον, ὁ ἀναχωρητὴς, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν μ' ἀφῆκες νὰ εἴπω τὴν παρελθοῦσαν, ὦ τί σοβαρὸς χρωματισμὸς ἑνὸς ἀναχωρητοῦ! εἶναι καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ, φορεῖ πῖλον ἀγγλικὸν, πρὸς τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην πλευράν του, κρέμανται δύω πῆραι κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν περιηγητῶν, ὑπὸ μάλης δὲ φέρει δύω βιβλία ἔντυπα, μεγάλα ὡς τὰ λεξικὰ τῆς Κρούσκας· καὶ τῷ ὄντι τὸ ἓν εἶναι λεξικὸν ἀρχαιολογικὸν, καὶ τὸ ἕτερον ὁ Ἀνάχαρσις, σημειώσατε δὲ ὅτι ἀναχωρεῖ μὲ τὸ κατευθεῖαν διὰ τὴν Αἴγυπτον.

Ἄ, πῶς τὸν τριγυρίζουν οἱ μεγάλοι... (πῶς ἀνάθεμα τώρα θὰ ὀνομάζω

τοὺς πολιτικούς μας, ἀφοῦ ἀπαγορεύονται τὰ πολιτικά; μολαταῦτα·) οἱ μεγάλοι ἐκ τῶν μεγάλων μας, καὶ δὲν δύνανται νὰ μὴν χάσκωσιν εἰς τὴν πολυμάθειαν τοῦ ἀνθρώπου ἀναχωρητοῦ μας, ὅστις φωνασκεῖ.

— Messieurs, ἐκ τῆς περιηγήσεώς μου ταύτης θέλει προκύψει ἕνα μεγάλο, μὰ πολὺ μεγάλο avantage, ὅλως ἐθνικὸν καὶ τίποτε ἄλλο παρὰ ἐθνικόν. Εἰς τὴν Αἴγυπτον, messieurs, καὶ εἰς τὴν Συρίαν προπάντων, θὰ κάμω une collection, ἀπὸ τὰ περιεργότερα πράγματα· καὶ Μούμιαις, καὶ Κροκοδείλους, καὶ θηρία ἄγρια καὶ θηρία ἥμερα ἀπὸ τοῦ Χαμαιλέοντος ἕως τοῦ Ἐλέφαντος χωρὶς νὰ παραλείψω καὶ αὐτὸ τὸ Μεγαθήριουμ. Ἄ, messieurs, il faut savoir. μὰ il faut savoir, ὅτι τίποτε δὲν θέλει παραλείψει ὁ ὀξυδερκὴς ὀφθαλμός μου. Εἶμαι ἕνας πολυόμματος Ἄργος, ὅστις, ἐν παρενθέσει, κρατεῖ τὴν γραφίδα τῆς ὁποίας ἔχετε δείγματα, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ περιγράψω ἓν σύγγραμμα τὸ ὁποῖον θέλει κάμει τὸ μεγαλήτερον éclat εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ succès de mon classiqun ouvrage θὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν πολλῶν, καὶ ἴσως ἴσως ὁ φθόνος.... πλὴν que m' importe; τοὺς μεγάλους τοὺς φθονοῦν, τοὺς μικροὺς τοὺς περιφρονοῦν..... Puis il mio memorandum περὶ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουὲζ, αὐτὸ θὰ ἦναι ἡ δόξα μου, διότι σκοπῶ νὰ καταδείξω τὰς ἐνδεχομένας ὠφελείας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ναυτιλίαν αἵτινες sans doute θὰ προέλθουν ἀπὸ τοὺς Κ. Προξένους μας, οἵτινες πρέπει νὰ τοποθετηθῶσιν ἐκεῖ· ἀπὸ τοῦδε μάλιστα εἶδα κατάλογον ἐπιδόξων προξένων διὰ τὸν ἰσθμὸν τοῦ Σουέζ....

Λοιπὸν θὰ γράψω, θὰ περιγράψω, θὰ ζωγραφήσω ὑπομνήματα ἤθη, ἔθιμα, ζῶα, ἀνθρώπους, κτήνη, ἰχθῦς, étecétera, étecétera κατὰ τὸν Καμπανέλλον.

Ἄ, parbleu παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω· εἰς τὰς ἓξ πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὸν Πειραιᾶ à bord ἀναχωρῶ μὲ τὸ κατευθεῖαν — pardons, messieurs, excusez moi, messieurs, à revoir.....

— Φεύγω, Δέσποτα, διότι φεύγει, ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὸ ταξείδιόν του.

— Δὲν πιστεύω να ἔχῃ ἀνάγκην.... πήδα ἀλλαχοῦ.

— Καὶ ποῦ νὰ πηδήσω, τὸ ταλαίπωρο· αἱ ἄβραι διαταγαί σου εἶναι αὐστηρότεραι καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βαρὺ ἐμμέσως τῆς καλῆς εἰσαγγελίας. Ἐν τούτοις πήδα, μὲ λέγεις, καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσω· ὅμως ἐνθυμοῦ, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ μοῦ πληρώσῃς τὸν λογαριασμὸν αὐτὸν, εὔχου μόνον νὰ τὸν ἐξοφλήσωμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπου ἂν κατορθώσω νὰ ὑπογυναικώσω καὶ λάβῃς σύζυγον μίαν ἐκ τῶν ἐξευγενισμένων, δηλαδὴ νὰ φορῇ κρινολίνον καὶ πλατὺ καπέλλο, νὰ τρελλαίνεται δὲ διὰ τὸν χορὸν καὶ τὰς διασκεδάσεις, θὰ ἦμαι πολὺ εὐχαριστημένος, διότι πήδα, θὰ σοῦ λέγῃ καὶ σὲ, ἐδῶ, πήδα ἐκεῖ, καὶ θὰ κάμνῃς τέλος καὶ σὺ τοῦ *διαβόλου* τὰ πηδήματα διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃς τὴν ἄβραν καὶ τὴν ἐξευγενισμένην σύζυγον· διότι τί θέλεις καλήτερον νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ σπαράττουν τὰ νεῦρα της;...

— Ἄ, τί γέλοια, Δέσποτα, ποταμοί!

— Καὶ τί συμβαίνει ἀδόλεσχο;

— Ἄ, τίποτε· εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ ἐπιδόξου καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας τοῦ κυρίου Βρετοῦ· εἶναι εἰς ἰδιαιτέραν παράδοσιν καὶ ἐφαρμόζει τὴν τελευταίαν μέθοδον τοῦ διδάσκειν τὰ γαλλικά.

— Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ἐπιτυγχάνει ἡ δι' ὑπολογισμῶν μέθοδος καὶ δι' αὐτὸ γελοῦν.

— Ἐννοεῖται! — Δάσκαλε, τὸν λέγει εἰς μαθητὴς ἕκαμα καὶ ἐγὼ ἓν θέμα αὐτοσχέδιον, ἀλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρω τὴν ἐπιτυχῆ ἀναλογίαν τοῦ γάλα.

— Εἶνα. ἀδύνατον! impossible! λέγει ὁ Καθηγητής! καὶ μύων ὑπὸ τὰ ὀμματοϋάλια τοὺς ὀφθαλμούς· σημεῖον, ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν δυσαρέσκειάν του διατί νὰ λέγουν Δάσκαλον τὸν καθηγητὴν· μολαταῦτα ὁ ἐμπαθὴς αὐτὸς νέος καταστέλλει πρὸς στιγμὴν τὰ πάθη του, καὶ

— Λέγε λοιπὸν, ἂς ἀκούσωμεν, κύριε μαθητά, τὸ θέμα σου, τὸ ὁποῖον δὲν σοὶ δίδει τὴν ἀκριβῆ ὀρθογραφίαν· φαίνεται ὅτι κακῶς ὑπολογίζεις.

— Λαμβάνω τὴν λέξιν χοῖρος, Δάσκαλε.

— Ὡραῖα!

— Καὶ κατὰ τὴν μέθοδόν σας ἀναλύω αὐτὴν εἰς ψηφία, καὶ βλέπω, ὅτι τὸ —Χ'— ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἀριθμὸν 600, τὸ —Ο'— εἶναι 70, τὸ —Ι'— 10 τὸ —Ρ'— 100, τὸ —Ο'— 70, τὸ —Σ'— 200 καὶ ἀθροίζων ὅλα ταῦτα ἔχω τὸ γινόμενον 1,050. Ὁ ἀκέραιος αὐτὸς ἀριθμὸς ἅμα ἐκφρασθῇ διὰ ψηφίων μᾶς δίδει ΑΝ'. τὸ ὁποῖον εἰς τὴν γαλλικὴν θὰ εἰπῇ an δηλαδὴ ὄνος Δάσκαλε καὶ ὄχι χοῖρος, νομίζω.

— Ὡραῖα! ὡραῖα! καὶ τί, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος, κύριε μαθητά; ἐγὼ νομίζω ὅτι ὅστις ἀκούσῃ, ὅτι, εἰς τὸ δεύτερον μόλις μάθημα ὁ μαθητὴς τοῦ Βρετοῦ ἔκαμε τὸν χοῖρον ὄνον, εὖγε! εὖγε θ' ἀνακράξῃ, ἡ μέθοδος δὲν εἶναι τρέλλα, ἂν καὶ ἀνορθόγραφος ἐνίοτε ὡς αὐτή.

— Πήδα καὶ ἄρες τὸν ταλαίπωρον τὸν Δάσκαλον νὰ πληρώνῃ τὰς ἁμαρτίας, ὅσας ἔκαμε μὲ τὸν Μηνύτορά του τὸν ὑπουργικόν.— Ἔλα μίαν στιγμὴν, πήδα εἰς Κέρκυραν, ὄχι νὰ πειράξῃς τὴν ἐκεῖ κοινωνίαν, διότι περιττὸς εἶναι ὁ πειρασμὸς ἑνὸς μικροῦ δαίμονος εἰς κοινωνίαν προστατευομένην.... θέλω μόνον νὰ χαιρετήσῃς ἥμερος καὶ ὅλος αἴσθημα τὸν —Ἰόνιον Ἀστέρα—τὸν φυγάδα αὐτὸν τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κόλασιν ἔπεσεν εἰς τὸ καθαρτήριον, ἐκεῖθεν δὲ ῥίπτει τὰς τεθλιμμένας ἀκτῖνας του ἐναγκαλίζεται τοὺς πόθους του, διαμαρτυρόμενος οὕτω κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ μειδιῶν πρὸς τοὺς φίλους του τὸ πικρὸν ἐκεῖνο τῆς νοσταλγίας μειδίαμα, ῥίπτει καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ ἄνθη τοῦ ὑπερχυλίζοντος τὴν καρδίαν του αἰσθήματος·

— Καὶ ἂν θελήσω, δέσποτα, εἰς τὸ ἔκτακτον αὐτὸ πήδημά μου, νὰ σοὶ τηλεγραφήσω ὀλίγα τινα. . . .

—Τὰ φυλάσσεις δι' ἄλλοτε.

Ἀβδηρίτη, κύριε Ἀβδηρίτη! μὲ κράζει μία ὡραία ὄχι, ἀλλὰ θελκτικὴ, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐξώστου της, ἐνῷ διέβαινα μίαν τοῦ Πειραιῶς ὁδόν....

— Κυρία μου, σᾶς ἐπροσκύνησα.

— Καὶ τί κερδίζετε παρακαλῶ, κύριε Ἀβδηρίτη ἀπὸ ταῖς γελοιογραφίαις ὅπου κάμνετε εἰς τὰ καπέλλα καὶ τὰ κρινολίνα, ἐμπαίζοντες τὰς γυναῖκας;

— Κυρία μου, ἕως τριακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα, ἂν οἱ συνδρομηταὶ πληρώνουν.....

— Ἡμεῖς κερδίζομεν πλειότερον, Κύριε Ἀβδηρίτη, καὶ χωρὶς ἂν... ἐμπαίζουσαι τοὺς ἄνδρας....

— Κατεστράφην, φίλε μου, εἰς τὰ ἔξοδα, μοὶ παρεπονεῖτο φίλος τις τὴν παρελθοῦσαν, ὅστις τρέφει ἵππους καὶ κύνας πολλούς.

— Φίλε μὴν τρέφῃς ἵππους δίωξε τοὺς κύνας σου, εἶναι ἄχρηστα ζῶα.

— Καὶ τὴν γυναῖκα μου τί νὰ τὴν κάμω, παρακαλῶ; εἶναι θελκτικὸν, χαριτωμένο *ὀντίδιον*, τὸ ὁποῖον ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶ, δὲν δύναμαι νὰ τῇ ἀρνηθῶ τίποτε, ἂν καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποκρέω μόνον, καὶ τῶν χορῶν κατέφαγε ὁλόκληρον ἀγροκήπιον καὶ λιβάδια τόσα ὅσα εἰς δέκα ἔτη δὲν ἠδύνατο νὰ καταφάγουν ἑκατὸν βόες.

— Ἰδέτε, ἰδέτε τὰς ὡραίας μας πῶς διέρχονται τὰς ὁδοὺς φορτωμέναι δαντέλλας καὶ χρυσᾶ κοσμήματα; ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἡ μέταξα καὶ τὸ βελοῦδον τρίζει, τὰ μῦρα σκορποῦνται ὡς τῆς πηγῆς τὰ νερὰ καὶ ἡ σπατάλη ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς. Καὶ οὐδεὶς τέλος πάντων, οὐδεὶς φραγμὸς δύναται νὰ σταθῇ εἰς τὸν χείμαρρον τοῦτον τῆς πολυτελείας;

— Φίλε μου, τὸ μόνον φάρμακον εἶναι νὰ μὴ παραχωρῆτε εἰς τὰς θυγατέρας σας τόσην ἐλευθερίαν συναναστροφῆς, καὶ νὰ μὴν θυμόνεστε, ὅταν ἀκούετε, ὅτι γελοιογραφοῦν τὴν ἄτοπον πολυτέλειαν τῶν γυναικῶν σας, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ τῆς διαφθορᾶς.

— Πλὴν αὐτὸ φίλε μου, ἀφίνω ὅτι εἶναι δυσκατόρθωτον εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα δι' ἕνα ταλαίπωρον σύζυγον, καταστρέφεσθε καὶ σεῖς οἱ ἠθικογράφοι· ἀλλὰ καὶ ἂν κατορθωθῇ τότε πολλὰ ὀλίγους συνδρομητὰς θὰ ἔχετε.

— Ἄγγελέ μου! εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ἀφ' ὅτου ἐπείσθην ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ὥστε τίποτε, μὰ τίποτε δὲ σοῦ ζητῶ πλέον. . . . τί δὲν τὸ πιστεύεις;

—Ἀπεναντίας· πιστεύω, καλή μου, ὅτι κάτι ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσῃς...

— Τὸ πολὺ λίβανον τῆς ἐπερχομένης, Ἁγίας ἑβδομάδος ἀναγκάζει τὸν δαίμονά μας νὰ μὴ πηδήσῃ, καὶ τὸν Ἀβδηρίτην νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ μετὰ τὸ πάσχα.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

AVIS.

La Maison d'Egremont Baure et Cie s'empresse de donner avis, qu'elle a formé à Syra (Grèce) rue Posidonia Un vaste etablissement pour la vente de vins Grecs et étrangers, la fabrication de bière, des Limonades gazeuses et d'Eau de Seltz avec de nouveaux appareils brévetés, sous garantie du gouvernement Français.

Une longue expérience dans la connaissance des Vins, un grand capital, nous permettront d'offrir tous les vins en gènèral et principalement les vins de Champagne, à des prix très modérés.

Dans l'intérêt de la santé des familles, souvent compromise par des préparations frelatées nos vins seront toujours exempts de toute falsification et toutes les personnes qui voudront bien nous honorer de leur commande, auront le droit de la goûter prealablement.

Les soins que nous apporterons à l'execution des ordres qui nous seront donnés, nous laissent espérer pour l'avenir, de la part du public, une confiance qui sera justifiée par tous nos efforts et par nos produits *de pure nature.*

Exportation.

Un dépôt de nos produits est crèé à Athènes chez M. D. Bratzanos.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ ἐμπορικὸς οἶκος τοῦ Κ. Ἐγρεμοντ Βωρὲ, καὶ συντροφία, εἰδοποιεῖ, ὅτι εἰς Σύρον κατὰ τὴν ὁδὸν Ποσιδωνίαν ἵδρυσε κατάστημα, πρὸς κατασκευὴν καὶ πώλησιν διαφόρων ἑλληνικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν οἴνων, Μπήρας, λεμονάδων, νερῶν τοῦ Σέλτζ, καὶ ποικίλλων ἄλλων ποτῶν.

Ἡ μακρὰ τῶν ἱδρυτῶν αὐτοῦ πεῖρα καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα χρηματικὰ κεφάλαια, τοῖς ἐπιτρέπουσι νὰ ὑποσχεθῶσι τὴν χορηγίαν τῶν διαφόρων ποτῶν, καὶ προπάντων τοῦ Καμπανίου οἴνου εἰς πολλὰ μετρίας τιμάς. Ἡ ποιότης δὲ καὶ αἱ καθαρεύουσαι συστατικαὶ οὐσίαι εἶναι ἡ μόνη μέριμνα αὐτῶν, ἀποβλεπόντων ὑπὲρ τῆς ὑγειεινῆς τῶν χρωμένων αὐτὰ καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ καταστήματος.

Πᾶσα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος τούτου ἐντολὴ ἐκτελουμένη ἐπακριβῶς καὶ προθύμως τοῖς δίδει τὴν ἐλπίδα, ὅτι θέλουσι προσελκύσει τὴν εὔνοιαν τοῦ κοινοῦ, καθόσον παρ' αὐτοῖς θέλουσιν εὑρεῖ τότε συμφέρον καὶ τὴν ἐκλεκτὴν ποιότητα.

Ἐξαγωγή.

Ἐκ τῶν διαφόρων αὐτῶν προϊόντων εὑρίσκονται ἐναποθηκευμένα παρὰ τῷ Κυρίῳ Δ. Ν. Βρατσάνῳ εἰς Ἀθήνας.